SLAGTRYK - OKTOBER 2026

Bidragsydre:	Redaktionelt Stephan Sabinsky - S. 6 Asger Holde - S. 10 Gurpaul Singh Rehal - S. 14
Redaktionen:	Isa Caroline Harttung Andreas Pilgaard Christensen Emil Holm Yde Esther Bak Halvgaard Josefine Bøgh Lassen Björk Friis Olafsson
Grafisk produktion:	Josefine Bøgh Lassen
Forsidekunstner:	Josefine Bøgh Lassen
Kontakt:	sendind@slagtryk.dk
ISSN:	1904-8165

PATREON

© Forfattere & Slagtryk
Oktober 2026

Redaktionelt

Til kamp for det slidte

Ved redaktør Björk Friis Olafsson

Når jeg ikke er redaktør på Slagtryk, så arbejder jeg på et bibliotek.

Ambitionen er at låne bøgerne ud, indtil de ikke kan mere. Vi driver rovdrift på de mest populære titler og taper de iturevne sider fast igen. Gennem skoleforløb lærer vi børnene i 0. klasse, at de skal passe på bøgerne, så alle kan få lov til at læse dem. Indstiller dem med en sensibilitet overfor bøgerne, der også lever hos stort set alle voksne, jeg har mødt på biblioteket. Men selv den mest forsigtige låner kan ikke skærme sig.

Et pludseligt uvejr: De kommer ind med vandpytsvåde bukseben, og en bog med bølgede sider.
Små nysgerrige børnenæver, der knytter sig om siderne, så de krøller: De kommer rullende ind med barnevognene og brødebetyngede ansigter.
Kaffepletter, skægkræ, understregninger og overstregninger, noter i margen. Mere og mindre selvforskyldt hærværk.

Vi arbejder med den hårdfine grænse mellem slidt og ødelagt. Holder bøgerne op mod lyset og vurderer. Stempler dem med store, sorte blokbogstaver: KASSERET. Det er et taktilt arbejde.

Der er noget tilfredsstillende ved en bog, som er slidt op.

Det sker sjældent at jeg slider mine egne bøger i stykker (med undtagelse af mit eksemplar af Joris-Karl Huysmans A rebours, som jeg engang tabte ned i en pandefuld BBQ-marinerede kikærter). De får højst lidt flossede kanter, måske en knækket ryg og et par ar fra æselørene, og så er det tilbage på bogreolen med dem. Det føles godt, når noget er genbrugt tilstrækkeligt. Når bøgerne er udtjente.
Jeg læste fornyeligt Sara Merings Slidværk fra forlaget Mistik. Et essay i 35 punkter, der foreslår slid som et litteraturteoretisk begreb. Hun skriver: "Slidt litteratur er som et håndtag, der bliver blankt af berøring." Sara Mering taler ikke (kun) om det fysisk slid, men om

selve sproget som et slidbart materiale. Hun fremskriver forestillingen om det værdifulde slid, der giver værkerne merværdi og gør dem levende. Modsat det slid, der får sproget til at dø, som f.eks. en fortærsket metafor. Det levende forvandler sig, når det slides. Det siger noget nyt, når det gentages. Det åbner for, at slidværket også kan eksistere i et online tidsskrift. Et arbejde, der ikke kan pådrage sig patina, men kan læses igen og igen, inspirere til gendigtning og genfortolkning, blive blankt af berøring. Eller måske indimellem allerede er det.

Det er en fin tanke, at den genbrugsmentalitet, som er så nødvendig for et bæredygtigt samfund kan overføres til litteraturen. Et bæredygtigt sprog, der ikke kun funkler, når det er skinnede nyt, men også når det har været gennem flere hænder.

På Slagtryk er vi ofte på jagt efter det nye, men vi sætter også pris på det forvandlede.

Tak til Gurpaul Singh Rehal, Asger Holde og Stephan Sabinsky for deres bidrag til denne månedsudgivelse. Vi håber I vil være med til at slide på dem og holde dem levende.

Stephan Sabinsky

10 digte

Udgivet 7. obtober, 2026

Smertedigel.
Ørkenskridt.
Far især.
Enten er nær.

Gang en halv.
Stop en hel.
Gå for lud.
En andens guld.
Denne enegang.

Skalte og skule.
Skilte og stolpre.
Vralte ud på græs.

Skæv og vind.
I samme sind.

Ouija oui ja.
Ånderne kan.
Ikke sige nej.

Skylder til øst.
Og skuler til vest.
Sætter sabinersky.
På regnedreng.

Skrev jeg engang.
Flere giraffer til digtet.
Så ønsker jeg langhalse.
Stil dig på pletten.

Pæreælling.
Platorm.
Visand.
.
Havskat.
Pisfugl.
Vildmand.

I vores forhave.
En inciterende flamingo.
Flokke af ensomme ulve.
Lille sommerfugl.
.
I vores baghave.
Tre hvide duer.
Tusind røde roser.
Lille sommerfugl.

Digtnakket.
At komme til syne.

Asger Holde

Tre animismer

Udgivet 14. obtober, 2026

Overgangsrite

Menneskedyrenes unger var forleden vidner
til materien, hvis lidelser lod sig åbenbare
i form af en død hanhare med knuste lårben.
Den lå der bare, i kanten af busgraven ved det store kryds,
dér havde den ligget længe,
men nu lå den bare.

De løftede dets legeme fra rendestenene,
tungen faldt og pendulerede fra mundvigen.
Fluer krøb fra pels til nysgerrige arme,
der slæbte kadaveret i en improviseret lit de parade.
Den var tung og ryggeløs,
en pose fyldt med vand.

Solen svømmede over fortovene, der glinsede af fedt,
hanharens øjenlåg glippede ved glansens u-syn.
Menneskedyrenes unger foretog eksperimenter
med ahorntrægrene, med sten, med gaffa,
med latter, med fingre som øjne
og med øjne, som skulle røre åbenbaringen.

Vejens ældste med rottehaler og hubba bubba-tyggeri
blev udnævnt til seancens shaman.
Hendes søster og søsterens veninde var sufflører,
de hviskede Altets instrukser i fantasifulde fnis,
alt imens aktens instrumenter
blev produceret i børnehøj ekstase.

Grenene blev gjort om til knækkede spyd,
de trak trævler af pelset kød under huden,
sten glimtede som himmellegemer og var til falds,
så anklerne og fødderne klappede hvidt og rødt.
Shamanen tog en flint mod hanharens hals
og snittede materien fri fra sin faste form.

Én tog en fod, en anden dens hale,
slanger blev hevet og flået fra den udspilede bug.
Shamanen greb om den største stav,
hun tog tilløb med sine hænder.
Det var, som når mor skar vandmelon,
hvor saft og sorte kerner løb på skærebrættet.

Menneskedyrenes unger ville fremvise åbenbaringen.
Et optog mellem husene blev ledt af råb,
blev ledt af clavesslag med lårbensknogler
og af shamanens totemstage.
De standsede på en sveden plæne nær hovedvejen
og ventede spændte i deres materieklæder.

Ræven

Min svigermor sidder og strikker og siger:
"Der bor en tam ræv på badehotellet."
Jeg ser på hende og spørger hvorfor.
Hun svarer: "Den kommer og spiser mad."
Jeg spørger igen, hvordan det kan være.
Hun svarer: "Men den kommer ikke i dag."

Min svigerfar viser en video på mobilen:
Det er rigtignok en ræv.
Den er lang og hedder Hubert, måske.
Så rejser Hubert sig på bagbenene og bukker.
Der sukkes, når Hubert kysser tjenerens hånd.
Udstønnes, når han slikker tjenerens fingre.

Så ser Hubert mod sit opgejlede publikum
med sine små og sortmatterede øjne.
Jubelbrøl, idet han snaver tjeneren i gulvet.
Hubert sætter sine tænder i tjenerens nakke,
dennes hvide klæder vædes af pulseret blod,
og han slæber sit bytte med sig på fire ben.

Min svigermor må løsne et par forhastede masker.
Langs heden, hvor træerne hælder mod øst,
der bor rævene, som smiler i vinden fra vest.
Svigerfar siger: "Den bor ikke på badehotellet."
Jeg spørger, hvor det så er, Hubert har hjemme.
Han svarer: "Hos bjæleren" og slukker skærmen.

Ravneliturgi
Når du træder ind i kirken, mødes du af en ravn.
Den er suspenderet i luften af tommetykke wires,
dens fjerpragt, næb og klør er gjort af fyrretræ.
Lyset fra det ydre rum rejser gennem en murstenstunnel,
lægger fugleskygger på modstående vægge.
Den beder os alle sidde på kuvertflettede stole.

Nu ringer klokkerne for den hvide kiste:
Der bor en dybere ringen bag de enkelte slag.
Man kan læne sig ud i den og blive til en fjern krop.
Ens blik aer de sørgendes kinder tørre for tårer,
der stiller sig en præst frem med sildebensfingre,
hun retter sine papirer og nikker til skibet.

Præsten gør korsets tegn, sender luftkys via tunnelen.
Hun siger, at vi er samlet for at tage afsked med kisten,
den skal spartles og sortbejdses, knækkes og formes,
den vil genfødes som allike i våbenhuset.
En dag vil vi alle være suspensioner i himmelrummet
og trække føden op ad kosmiske ormehuller.

Det ses, at de sørgende har glemt deres fuglekikkerter.
De aer kun kisten med fatamorgasmiske røntgensyn.
Jeg ville låne dem mit udstyr, men det vil intet hjælpe:
Hvor jeg kommer fra, bygger vi insekter med blik.
Den dybe ringen forlader mig, jeg bliver ædruelig.
Jeg er kun besøgende i dette kragefuglenes land.

Præsten åbner kisten i fodenden og finder en saks.
Det er almissetid til den rejsendes toldbetaling.
På skift klipper de pårørende en uvæsentlig finger.
De dækker kødsårene med fugtige klude.
Fingrene vrider sig og kryber nede i kistebunden,
de kratter i træet og snor sig sammen i en knude.

Jeg må rejse mig, inden jeg får saksen.
Sorte øjne ser min uortodokse gangart,
den krabber sig mellem knæ og stolerygge.
Orglet spiller skingre toner, jeg bryder med kirkedøren.
Klokkernes ringen er dæmpet af udenfor,
en rågefamilie bor i tunnelen, under tagstenene.

Gurpaul Singh Rehal

Fire akter

Udgivet 23. obtober 2026

AKT I

Det land der bar ham

Før solen når brønden,
har drengen løftet vandet.

Spanden slår mod hans knæ.
Hans mor tager imod
som om vand kan veje mindre,
når det bæres af en søn.

Juni 1969.
Han binder sin turban
foran det sidste spejl.

Treogtyve år
er pludselig alt det,
der kan forlade et hus.

Da døren lukker,
står brønden tilbage
med hans ansigt i sig.

AKT II

Vejen og det fremmede sprog

Sytten måneder
kan ikke ligge i en kuffert.

De må bæres i kroppen:
en seng, der ikke er hans,
et tog mod et navn
han endnu ikke kan udtale,
den sidste dollar
varm i hånden.

Da Herlev kommer,
er november allerede kulde.

En mand rækker ham en hammer.
Det er det første danske ord,
hans hænder forstår.

AKT III

Mændene Danmark ikke så

Om morgenen hænger frakkerne
side om side.
Ingen kan se landegrænserne
i deres lommer.

Ved ambolten bliver hans hænder
til svejsning,
senere til taster.

Fire årtier
bliver lagt ned i Danmark
uden at larme.

Når nogen spørger,
hvad han gav landet,
åbner han ikke munden.

Han vender hænderne op.
De er tomme.
Det er svaret.

AKT IV

Det der blomstrer i mørket

Nøglen hænger på krogen
i Rødovre.

Den ved ikke,
hvor mange døre et menneske
skal miste
for at kalde én for sin.

Udenfor står Danmark
i sit eget lys.
Indenfor sover manden,
der kom som gæst
og blev længere end ordet.

Under søens mørke
holder lotusroden fast.

Blomsten skylder ikke lyset

en forklaring.

SLAGTRYK - OKTOBER 2026